

GYVENIMAS ŠVIESOJE – PO MIRTIES?

Mes įpratę maždaug taip įsivaizduoti savo santykį su mirtimi: kūnas suyra iki atomų, „į dulkes“ ir išsisklaido žemėje ir ore...Nieko nebelieka iš žmogaus. O štai modernioji fizika, ėmė ir visą tą seną pasaulėvaizdį apvertė aukštyn kojomis. Nors jūsų kūno dulkės pasklis žemėje, bet tai, ką sukauptėte savo galvoje – sąmonėje, niekur nedings, nes *informacija nedingsta*. Sąmonės „darbai“ išliks ir gyvens. Mes jau nebegalime ignoruoti nei fizikos, nei konkrečios žmogaus patirties „komos būsenoje“. Bet pirmiausia atsakykite į klausimą: Kas yra komos būseną? „Koma – organizmo būseną, kuomet visiškai prarandama sąmonė, dingsta refleksai, kartais sutrinka kitos gyvybinės funkcijos. Koma laikoma ūminio cerebrinio nepakankamumo požymiu – smegenys nepajėgia centralizuotai valdyti ar reguliuoti visų organizmo sistemų.“

GYVENIMAS ŠVIESOJE – PO MIRTIES?

Žmonija visada skausmingai bandė atsakyti į klausimą: ar yra gyvenimas po fizinės mirties. Atsakyti į šį klausimą siekė filosofija, religija, o dabar – mokslas.

Akinanti šviesa tunelio gale, nesvarumo jausmas, mirgantys praėjusio gyvenimo vaizdai, totalus ramybės jausmas...Taip savo būseną apibūdina tie, kurie patyrė klinikinę mirtį, bet neperžengė ribos. Pasitaiko atvejų, kai ir ne komos būsenos žmogus staiga patenka į aukščiau aprašytą pasaulį ir gali tai daryti sąmoningai, specialiu metodu (paslapties kol kas neatskleisiu) daug kartų. Kas toliau? Kaip gyventi visa tai žinant? Kas tai patyrė ima aiškinti, kad mirties nebijo. Mažai išprusę ir netikintys teigia, kad gyvensime vieną kartą, kad reikia čia, žemėje,

„viską pasiimti, viską patirti“, yra gana pavojingi žmonės. Jie negerbia nei savo, nei kito gyvybės. Žingsnis po žingsnio įvairių pasaulio šalių mokslininkai ieško „mirties“ pagrindimo.

Paslaptinam reiškiniui, kuris vyksta žmoguje, balansuojančiame ant gyvybės ir mirties ribos, buvo suteiktas skambus „*artimos mirčiai patirties*“ apibrėžimas. Tai pasirodė maždaug prieš 50 metų. **Amerikiečių tyrinėtojas Ramonas Moody (Raimonas Mudis) pirmą kartą tą terminą panaudojo apibūdinamas žmonių, kurie buvo „ant slenksčio“, būseną.**

Dauguma tyrinėtojų šį reiškinį aiškina psichofiziologinėmis priežastimis. Pavyzdžiui, kai kurie mokslininkai mano, kad tai sukelia fiziologiniai smegenų pokyčiai, ląstelių mirtis dėl progresuojančios hipoksijos (deguonies trūkumo). Kiti pomirtinius regėjimus vertina kaip reakciją į artėjančios mirties baimę arba kaip tokios reakcijos ir hipoksijos derinį. Dar kiti linkę tai priskirti vaistų poveikiui.

Tačiau grupė olandų mokslininkų, vadovaujamų Pimo Van Lommelio, pasiūlė savo teoriją, kuri tapo pasauline sensacija. Tyrėjai uždavė klausimą: kada prasideda „artima mirčiai patirtis“? Klinikinės mirties metu, esant absoliučiai plokščiai elektroencefalogramos linijai ar tuo metu, kai smegenys jau „įsijungė“? Įvykis man padėjo rasti atsakymą.

Kartą į kliniką buvo atvežtas pacientas ištiktas komos. Gydytojų pastangos – dirbtinis kvėpavimas, širdies masažas – nedavė jokių rezultatų. Paciento smegenys mirė, encefalograma ištyso į grėsmingą žalią liniją. Gydytojams nusprendus taikyti intubaciją ir į gerklą įkišti specialų vamzdelį, paaiškėjo, kad paciento burnoje yra protezas. Protezas buvo ištrauktas ir padėtas ant kilnojamo staliuko. Po pusantros valandos paciento pulsas ir kraujospūdis normalizavosi. Po savaitės „prisikėlęs“ vyras paprašė grąžinti jam protezą. Gydytojai neprisiminė, kur stresinėje situacijoje jis jį padėjo. Pacientas tiksliai apibūdino vietą, kur ieškoti protezo. Toliau apklausus paaiškėjo, kad šis vyras save matė iš viršaus, gulintį lovoje. Jis sugebėjo labai išsamiai apibūdinti palatą ir visų buvusių žmonių elgesį besąlyginės mirties akimirka, taip pat baimę, kad gydytojai nutrauks gaivinimą. Pacientas taip pat aiškiai prisiminė, kad desperatiškai bandė priversti gydytojus suprasti, kad jis vis dar gyvas.

Šis atvejis davė pagrindo manyti: **žmogaus sąmonė egzistuoja nepriklausomai nuo smegenų**, o fizinis žmonių apvalkalas nėra vienintelė vieta, kur „gyvena“ mūsų sąmonė. **Ar tai reiškia, kad žmogaus sąmonė nemiršta net po kūno mirties, smegenų mirties?**

Dar kartą drąši amerikiečių fiziologo Gary Schwartzo teorija privertė visą pasaulį pašiurpti. Savo žmogaus energetinių sistemų laboratorijoje Arizonos universitete po daugybės eksperimentų jis ne tik tapo olandų teorijos šalininku, bet ir, kaip mano kai kurie ekspertai, žengė svarbų žingsnį mirties sprendimo link. **Jis buvo vienas pirmųjų mokslininkų, rimtai atsižvelgusių į mediumų – žmonių, gebančių užmegzti ryšį su mirusiais, – fenomeno tyrimą.**

Schwartzo išvados atrodo tiesiog fantastiškai. Mokslininko teigimu, Visatoje išlieka mirusių žmonių energija ir informacija. Žmonės kaip žvaigždės nuolat skleidžia nematomus šviesos fotonus, o šie fotonai šauna į erdvę. Tai, kad mūsų energija, informacija ir sąmonė toliau gyvuoja, yra toks pat tikėtinas, kaip ir tai, kad šviesa iš tolimų, užgesusių žvaigždžių prieš tūkstančius metų ir toliau teka.

Kas tai – mokslinė fantastika ar sensacingas atradimas, galintis pakeisti žmonijos požiūrį į mirtį? Kaip gali pasikeisti mūsų gyvenimas, jei gyvenimo tęsinys nebelieka paslaptimi? Taigi, suvokti „artimą mirčiai patirtį“ tampa vis lengviau, tačiau mūsų atsakomybė prieš gyvenimą ir mirtį tampa vis didesnė.

.....

KOMOS BŪSENA: JAU TEN AR VIS DAR ČIA?*

2022-03-05

Dar apie komą rašoma taip: „Pacientai, ištikti komos, reaguoja į aplinkos dirgiklius“, - tvirtina Andreas Cigeris, evangeliškosios Oldenburgo ligoninės, kurioje buvo įgyvendintas tyrimo projektas, neurochirurgas. Vokietijoje kasmet įvairaus laipsnio koma ištinka apie 40 tūkstančių žmonių. "Kol žmogus gyvas, jis tam tikru būdu palaiko ryšį su aplinkiniu pasauliu, - teigė Cigeris duodamas interviu "Spiegel Online". - Jis netgi kartais siunčia signalus...Tokio pobūdžio reakcijos geriausiai matomos, kai šalia paciento yra jo artimieji, taip pat specialiai stimuliuojant, - teigia gydytojas. Jeigu tokios reakcijos fiksuojamos, daugėja ir galimybių, kad pacientas įveiks komą.

Nuomonė, kad į tokius pacientus negalima numoti ranka, yra sena kaip pasaulis. Dar antikiniiais laikais graikų gydytojas Hipokratas iš Koso salos (gyvenęs 469 - 375 m. iki mūsų eros) ragino daryti visapusišką poveikį į komą nugrimzdusiems ligoniams, kad šie nebūtų prarasti. Tomas Kamereris, Miuncheno universitetinės klinikos dvasininkas, įsitikinęs, kad ištiktas komos žmogus visą laiką aplinkos dirgiklius registruoja emocionaliai. Pavyzdžiui, vieno paciento kvėpavimas buvo padažnėjęs 20 minučių po to, kai jam buvo paleidę muziką. Kamereris viename kongrese, kuriame buvo psichologų, dvasininkų, gydytojų ir ligonių artimųjų, diskutavo, kaip reiktų su jais bendrauti. Buvo patvirtinta, kad koma nėra pasyvi žmogaus būseną. Sąmonė lieka aktyvi, - teigė Kamereris. Kaip ir daugelis gydytojų, jis remiasi prielaida, kad ši būseną yra savisaugos mechanizmas - savotiška programa ekstriniam atvejui, kai organizmui būtina taupyti gyvybinę energiją. Žmogus nebereaguoja į nepakeliamą skausmą, tačiau smegenys ir toliau rūpinasi refleksais - rijimu, blakstienų virpėjimu, kvėpavimu. Smegenų aktyvumą galima stebėti encefalogramoje. Būtent pasinaudoję encefalografu mokslininkai padarė išvadą, kad ligonis reaguoja.

Atjungti ar ne?

Tyrimai, atlikti Tiubingeno universitete, parodė, kad kas ketvirtas pacientas, ištiktas komos arba veikiamas narkozės, reaguoja netgi į tokius dirgiklius, kaip beprasmiški sakiniai. Neurochirurgas Cigeris aprašo atvejį, kai vyriškis, kuriam operacijos metu buvo pritaikyta visiška nejautra, gulėdamas ant operacinio stalo girdėjo daugiau, nei

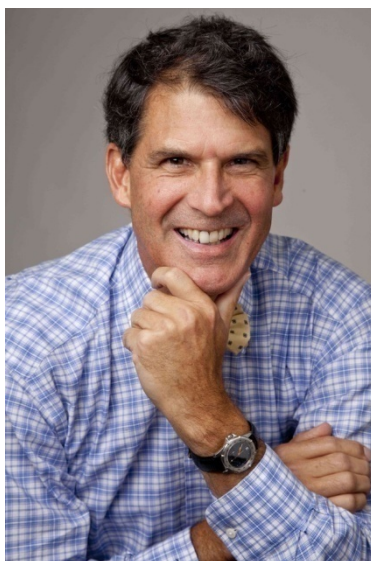
norėjo jį operavę gydytojai. Kadangi pacientas buvo gana riebus, medikai laidė juokelius apie jo "kiaulės pilvą". Operacija truko porą valandų, o atsigavęs po narkozės vyriškis labai piktinosi gydytojų apkalbomis. Todėl, pasak Cigerio, būtina atsargiai rinkti žodžius budinti ir prie komos ištikto žmogaus patalo. "Negatyvios prognozės, - sako neurochirurgas, - gali įsiskverbti į ligonio sąsąmonę ir pabloginti jo sveikatos būklę." Tema, ar galima ir ar reikia atjungti gyvybę palaikančius aparatus nuo beviltiškų pacientų, tampa vis aktualesnė su kiekvienais naujais tyrimais šioje srityje. Statistika byloja, kad šansų atsibusti mažta su kiekviena komos diena. Tačiau šiandien gydytojai nenoriai išjungia aparatus net tuo atveju, jeigu turi dokumentą, liudijantį tokią ligonio valią. Kodėl? Todėl, kad mokslas, ypač neurofiologija, kvantinė fizika vis aiškiau suvokia, kad žmogaus sąmonė nėra „tik gamtos reiškinys“, o labai sudėtinga dvasinė žmogaus būseną, kurią reikia gerbti ir leisti jai veikti pačiai. Tad pridedu dar šiek tiek papildomų žinių.

.....

DR. E. ALEKSANDERIS

POMIRTINIS GYVENIMAS EGZISTUOJA

2013.12.03

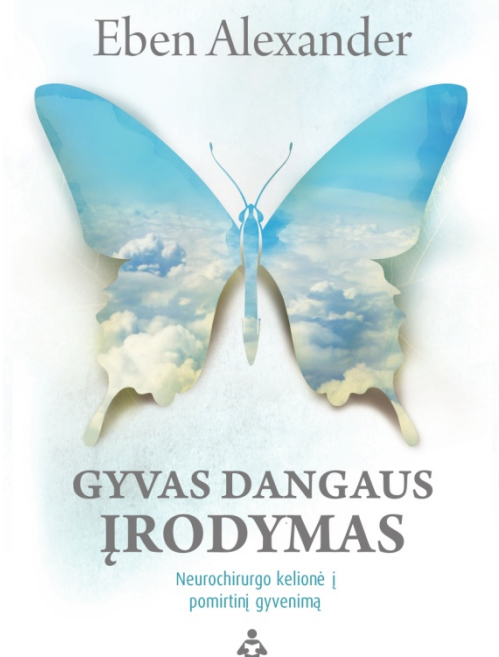

DANGUS IŠ TIESŲ YRA.

Tokią žinią pasauliui knygoje „**Gyvas dangaus įrodymas**“ perteikia savo akimis pomirtinį gyvenimą regėjęs neurochirurgas **Ebenas Alexanderis** (Eben Alexander). Kadaisė skeptiškai reagavęs į pasakojimus apie anapusinį pasaulį, šiandien gydytojas tvirtina – kita būtis egzistuoja. Staiga užklupusi liga nugramzdino gydytoją į komos būseną, atskirdama jo sielą nuo fizinio kūno. Su kiekviena diena, praleista ligos patale, jo organizmas nenumaldomai silpo, tačiau dvasia pasinėrė į naujus, dar niekada neišgyventus potyrius. Šis netikėtas likimo iššūkis leido Ebenui atitrūkti nuo realaus pasaulio ir pažinti tai, kas slypi už mūsų suvokimo ribų, bei išmokti svarbiausią gyvenimo pamoką. Kaip gydytojas, jis įsitikino, kad sąmonė egzistuoja net tada, kai smegenys nefunkcionuoja. Ir tai, kad šitai teko patirti jam, gydytojui neurologui, Ebenas suprato kaip kvietimą naujai įvertinti mokslinius tokios būklės paaiškinimus. Įspūdinga ir neįkainojama patirtis pakeitė gydytojo gyvenimą.

Ebenas Alexanderis knygoje „Gyvas dangaus įrodymas“ skatina permąstyti dvasines vertybes ir atrasti sielos pilnatvę.

Jungtinėse Amerikos Valstijose išleista knyga „Gyvas dangaus įrodymas“ tapo hiperbestselleriu. Jos parduota jau daugiau nei du milijonai egzempliorių. Gydytojo autobiografija net 55 savaites, t. y. ilgiau nei metus išsilaikė „The New York Times“ perkamiausių knygų sąrašė. Šiuo metu ji yra išleista daugiau nei 30 šalių, tarp jų ir Lietuvoje.

2008 m. gerą neurochirurgo reputaciją turėjęs ir prestižinio Harvardo universiteto Medicinos mokykloje dėstęs E. Aleksanderis susirgo meningitu. Staiga užklupusi liga nugramzdino gydytoją į komos būseną, atskirdama jo sielą

nuo fizinio kūno. Su kiekviena diena, praleista ligos patale, jo organizmas nenumaldomai silpo, tačiau dvasia pasinėrė į naujus, dar niekada neišgyventus potyrius. Kaip medikas teigia knygoje, jis patyrė artimą mirčiai būseną (angl. *Near-death experience, NDE*).

E. Aleksanderio teigimu, ištikus komai jo sąmonė išsivadavo iš smegenų, - nustojo funkcionuoti ta smegenų dalis, kuri kontroliuoja mintis ir emocijas. Daktaras teigė, kad mirtis – tai iliuzija. Tą patį šimtus ar net tūkstančius metų tvirtino ir budistai. Bet mums reikia mokslinio patvirtinimo. Anot daktaro, mūsų laukia įstabaus grožio amžinybė – pripildyta angelų, debesų, drugelių ir netgi anksčiau išėjusių artimųjų. Jis netikėjo, jog žmogus gali po to atsigauti, kad galėtų papasakoti savo prisiminimus. „Taigi galite įsivaizduoti mano nustebimą, kai labai aiškiai prisiminiau, ką patyriau, ištiktas komos. Išgyvenau šoką, nes mano prisiminimus sunku paaiškinti mediciniškai. Atsigavus po komos, per 6 savaites mano prisiminimų aprašymą sudarė daugiau nei 20 000 žodžių. Mano vyriausiasis sūnus, kuris tuo metu studijavo neuromokslus, patarė užrašyti viską, ką atsimenu“, – viename iš interviu sakė neurochirurgas.

E. Aleksanderis knygoje „Gyvas dangaus įrodymas“ rašo, kad patyręs gilią komą jis buvo nukeliavęs į didingą ir įkvepiančią Kūrėjo karalystę. „Didžiąją kelionės dalį kažkas buvo su manimi. Moteris. Ji buvo jauna ir labai detalai pamenu, kaip atrodė. Jos skruostikauliai aukšti, o akys – ryškiai mėlynos. Auksinių plaukų garbanos įrėmino jos mielą veidą. Ji nevarėjo žodžių, tačiau aš supratau visą jos perteikiamą prasmę: tu esi mylimas ir tau nieko nereikia bijoti“, – knygoje prisimena neurochirurgas. Jis rašo, kad kai pirmą kartą pamatė tą moterį, jiedu vaikštinėjo ant keistai išmarginto paviršiaus. „Po akimirkos supratau, kad tai – drugelio sparnas. Tiesą sakant, aplink mus buvo milijonai drugelių – plačios plasnojančios bangos, neriančios į miškus ir vėl grįžtančios. Tai buvo ore judanti gyvenimo spalvų upė“, – įspūdziais dalijasi gydytojas.

Neurochirurgo knyga sulaukė ir daug skeptiškų reakcijų. Neva gydytojo vadinamas pomirtinis gyvenimas gali būti jo sapnai ar haliucinacijos. Tačiau E. Aleksanderis labai aiškiai nutildė kritikus, pateikdamas savų mokslinių argumentų. „Dauguma artimos mirčiai būsenos ypatingos tuo, kad taip lengvai ir laikui bėgant neužsimiršta kaip sapnai ar haliucinacijos“, – tvirtina gydytojas. Jo teigimu, sergant meningitu nustoja funkcionuoti ta smegenų dalis, kuri kontroliuoja mintis ir emocijas. Sugrįžusio iš komos gydytojo gyvenimas pasikeitė. „Tai, kas man nutiko, dingo ankstesnis tikėjimas. Aš siekiu visą savo likusį gyvenimą skirti sąmonės tyrinėjimams ir įrodyti faktą, kad mes esame daug daugiau nei mūsų smegenys“, – teigia

E. Aleksanderis. Jis drauge su John R. Audette įkūrė nevyriausybinę organizaciją „*Eternea*“, kurios pagrindinė idėja tokia: visi gyvi sutvėrimai turi sielą ir egzistuoja dvasinė patirtis.**

.....

GYVENIMAS PO MIRTIES

Pagal medicinos prof. Roberto Lanza^{*)} skelbiamą biocentrizmo teoriją tokia mirtis, kokią žinome, tėra mūsų sąmonės sukurta iliuzija: „Mes tariamės žiną, kad gyvenimas – tai tik tam tikras anglies ir kitų molekulių junginių aktyvumas... Mes įtikėjome, kad esame mirtingi, nes mums 'įkalė į galvas, kad mes mirsim'. Kitaip tariant, mūsų sąmonė sieja gyvenimą su kūnu. Kadangi žinome, jog kūnai miršta, taigi mirsime ir mes“.

Biocentrizmas priskirtinas *viseto* (*theory of everything*) teorijoms ir siejamas su senovės graikų „gyvybės centro“ koncepcija, pagal kurią gyvybės ir biologija yra pagrindinė tikrovės ašis. Gyvybė kuria visatą, o ne atvirkščiai. Visatos objektų formą ir dydį apibrėžia žmogaus sąmonė. Pvz., žmogus regi žydrą dangų ir girdi aplinkinius sakant, kad dangaus spalva yra žydra. Tačiau žmogaus smegenų ląstelės galima pakeisti taip, kad žmogus matytų dangų žalią ar raudoną. „Tai ką matai, negalėtų būti tikrove neturint sąmonės. Mūsų sąmonė paaiškina, 'įkrauna' pasaulį“.

Kartu ir erdvė ir laikas tėra mūsų sąmonės įrankiai. O tai reiškia, kad mirtis ir nemirtingumas yra be erdviųjų, linijinių ribų. Pagal kvantinę mechaniką vienu metu egzistuoja be galo daug visatų, kuriose vis kitokios situacijos. Kas tik gali įvykti, tam tikru momentu tose visatose ir įvyksta, - taigi, tikrovėje mirtis negali egzistuoti. Kai mes mirštame, mūsų gyvenimas tampa „daugiamečiu žiedu, sugrįžtančiu į multivisatų žiedyną ... Kai mirštame, tai įvyksta ne atsitiktinėje biliardo rutulių matricoje, o neišvengiamoje gyvybės matricoje“.

R. Lanza cituoja dvigubo plyšio (Jungo) eksperimentą. Stebint, dalelė elgiasi tarsi kulka ir pralekia pro vieną ar kitą plyšį. Tačiau nestebint, ji elgiasi kaip banga – ir gali praeiti iškart pro abu plyšius. Tai, neva, parodo, kad medžiaga gali rodyti tiek bangos, tiek dalelės savybes, - ir elgesys keičiasi priklausomai nuo asmens suvokimo ir sąmonės.

Objektyvi tikrovė gali būti taip pat paklusti natūralios atrankos dėsniams. Atrodo, kad kai kurios kvantinės būsenos „gyvybingesnės“ už kitas. Juk jei pasaulio stebėjimas keičia patį pasaulį, tai kaip tada gali egzistuoti kokios nors objektyvios tiesos? Juk tada kiekvienas žmogus ateičiai po savęs palieka kiek kitokią pasaulio versiją.

Tačiau, tvirtinama, kai kurios būsenos yra populiarnesnės už kitas natūralios kvantinės atrankos (tai vadinama kvantiniu darvinizmu) – informacija apie tas būsenas plinta į aplinką ir ateinantys ir praeinantys stebėtojai mato tą patį „palankių būsenų“ kuriamą visatos vaizdą.

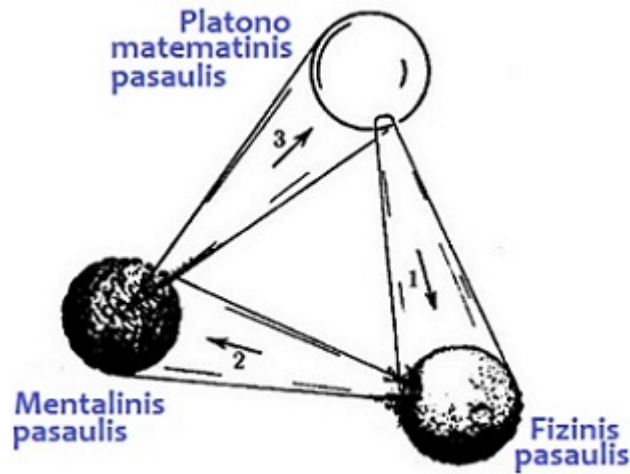
Jeigu ne kvantinis darvinizmas, pasaulis būtų visai neprognozuojamas: skirtingi žmonės matytų skirtingas pasaulio versijas. Netgi gyvybės tęstinumas būtų sunkiai įmanomas, nes negalėtume patikimai vertinti savo aplinką – mūsų stebėjimai nesutaptų su kitų žmonių stebėjimais.

Tačiau nėra taip, kad vieno turistų pamatytas architektūrinis paminklas pasikeistų ir kitas matytų jį kitokią ir taip toliau. Kvantiniame lygyje dievas noriai lošia žaidimų kauliukais, tačiau makroskopiniame lygyje jis žaisti atsisako. Kol kas dėl mažai suprantamo dekoherencijos reiškinių, sąveikaujant kvantinėms būsenoms, šios sukuria vienintelį galimą „atsakymą“, suvokiamą kaip objektyvų reiškinį. Dekoherencija iš kvantinės „košės“ atrenka stabilias („žymeklio“ - *pointer*) būsenas, kurios atrodo tarsi klasikinės – pvz., užimtą griežtai apibrėžtą vietą erdvėje.

Aplinkai sutrikdžius kvantinę sistemą eliminuojamos visos, išskyrus žymeklio būsenas, kurias galima stebėti tiesiogiai. Tačiau paprastai duomenis apie sistemą renkame netiesiogiai, pvz., žvelgdami į medį iš tikro „matuojame“ lapų ir šakų poveikį atspindimui šviesai. Aplinka modifikuojama taip, kad joje liktų žymeklio būsenos pėdsakas. Objektyviam tikrovės matymui reikia, kad tokių žymeklių būtų daug. Tačiau tai atsitinka savaime, nes vieno asmens stebėjimas priklauso tik nuo mažutės pėdsako aplinkoje dalies – pvz., niekada neišnaudojami visi nuo medžio sklindantys fotonai, kad ir kiek žmonių tą medį bežiūrėtų.

Tasai pėdsakas „pasidaugina“ tiksliai, nes žymeklio būsenos yra stabilios – vienas pėdsakas netrukdo atsirasti kitam. Tai panašu į natūralios atrankos principą.

Ką nubraižė Penrouzas?

R.Penrouzo* „Kelyje į tikrovę“ (2004) vienas skirsnis (1.4) pašvęstas didžiajai paslapčiai – apie žmogaus sąmonės poziciją tarp fizinės tikrovės ir matematikos pasaulio. Jis tą kompleksą vadino „trimis pasauliais arba trimis egzistavimo formomis“: fizikinio egzistavimo forma, mentalinio egzistavimo forma ir matematinio egzistavimo forma (Platono idėjų pasaulis). Aišku, kad šie pasauliai glaudžiai susiję, tačiau tie sąryšiai kartu ir mįslingi.

Tačiau paslapties esmė aiški. Jei paimsime matematikos sferą, tai betarpiškas santykis su fizikiniu pasauliu sudaro tik tam tikrą visai nežymią matematikos dalį. Analogiškai, fizikiniame pasaulyje tik visai maža dalis susijusi su sąmone ir mentaline veikla. Ir pagaliau žmogaus absoliučių matematinių tiesų apmąstymai sudaro niekingą mūsų mąstymo dalį.

Tačiau iš tų visai akivaizdžių santykių susidaro aiškus paradoksas – kai bet kuris pasaulis savo mažoje dalelėje apima pilnai visą sekantį pasaulį. Tačiau abipusių sąryšių grandinė uždara...

Šio galvosūkiu R.Penrouzas nepajėgė išspręsti. Tačiau jis nurodė, kad vietoje sprendimo galima parodyti dar vieną mįslingą idėją:

Gali būti, kad visi trys pasauliai tam tikra prasme visai nėra atskiriomis esybėmis, o tik atspindi skirtingus aspektus vienos, labiau fundamentalios tiesos, aprašančios pasaulį kaip vieną visumą. Tiesos, apie kurią šiuo metu neturime nė mažiausio supratimo.

.....

***Robertas Lanca (Robert Lanza, g. 1956 m.)** – amerikiečių medicinas ir mokslininkas, Wake Forest'o un-to Regeneratyvios medicinos ins-to profesorius, „Ocata Therapeutic“ darbuotojas. Buvo komandos, kuri pirmoji pasaulyje klonavo žmogaus embrionus ankstyvojoje jų vystymosi stadijoje, o taip pat sukūrė kamienines ląsteles iš subrendusių ląstelių. 2001 m. jis pirmasis klonavo išnykstantiems gyvūnams priklausantį gaurą. Kartu su kolegomis parodė, kad galia panaudoti ląstelių branduolio persodinimą sustabdant senėjimo procesą. Neseniai su kitais pranešė, apie

saugią technologiją, leidžiančią gauti indukuotas pliuripotencines kamienines ląsteles (iPS), kurias galima panaudoti klinikinėje praktikoje. Vystė mintis apie biocentristinę visatą (2007 m. straipsnis „Naujoji Visatos teorija“), pagal kurią biologiją reikia patalpinti po kitais mokslais. Išleido nevienareikšmišką priimtą knygą „Biocentrizmas, arba kodėl gyvybė ir sąmonė yra Visatos supratimo raktais“ (2009; kartu su B. Bernamu), o vėliau ir „Didysis biocentristinis projektas: kaip gyvybė kuria tikrovę“ (2020). Taip pat parašė (kai kurias su bendraautoriais) knygas, kuriose liečia audinių inžinerijos, klonavimo, kamieninių ląstelių, regeneratyviosios medicinos ir pasaulinės sveikatos apsaugos klausimus.

.....

KELIONĖS TUNELIAIS...Į ANĄ PASAULĮ

Matote tuneliuką ties viduriu? Tai mes juo funkcionuojame iš šio į Aną pasaulį. Ar žinote, kas tame paveiksluke pavaizduota ir kas tai yra? Tai – kilmgrauža. Ar mes keliaujame į Aną pasaulį per tokią kilmgraužą? Visko gali būti. Bet kol kas tai tik hipotezė.

Kad sielos keliauja žinoma nuo neatmenamų laikų. Kitas klausimas – kaip, koku būdu buvo iki šiol nežinoma. Drąsūs žmonės nesėdi rankas sudėję, o turinėja net ir tokias galimybes. Klausimas, koku būdu žmogaus siela gali

iškelti iš kūno ir vėl grįžti atgal, – skamba fantastiškai. Tačiau mūsų mokslo epochoje jau bandoma į šį klausimą atsakyti ir paaiškinti.

Terminas „kvantinis tuneliavimas“ aiškina, kad yra galimybė dalelėms pereiti kiaurai tam tikrą kliūtį, kurios klasikinės fizikos atžvilgiu negalėtų įveikti. Kitaip tariant, kvantinės dalelės gali „tuneliuoti“ – atsidurti kitoje barjero pusėje. Prieš keliolika buvo paskelbtas stulbinantis straipsnis portale bernardinai.lt**. Dalį jo skelbiu ir jums susipažinimui su šiuo reiškiniu. Gal geriau suprasite, kas tai per stebuklas – tuneliavimas. Juk visiems teks tais tuneliais funkcionuoti – ten ir atgal, pas Dievą ir vėl į Žemę. O man ypač smagu tame atradime stebėti ŠVIESOS veikimą. O kaip gi? Juk Šviesa yra Dievas. Jis yra visur.**

KVANTINIS TUNELIAVIMAS VALDOMAS ŠVIESA

Kavendišo laboratorijos, esančios Kambrižėje (angl. Cavendish Laboratory in Cambridge), mokslininkai panaudojo šviesą elektronui prastumi pro nepraeinamą barjerą. Nors kvantinis tuneliavimas yra dalelės banginės prigimties specifinė savybė, tačiau tai buvo pirmas kartas, kai kvantinis tuneliavimas buvo valdomas šviesa.

Mums įprasta, kad dalelės negali prasiskverbti pro sieną, tačiau jei dalelės yra labai mažos, tai kvantinės mechanikos dėsniai skelbia, kad tai gali įvykti. Kvantinis tuneliavimas yra atsakingas už radioaktyvių dalelių skilimą, ši savybė naudojama ir tuneliavimo mikroskopuose.

Pasak mokslininkų grupės vadovo profesoriaus Jeremy Baumberg, „visa esmė, kodėl elektronas pereina sieną, yra elektrono surišimas su šviesa“. Toks surišimas buvo eksperimentiškai nulemtas, nes šviesa fotonų pavidalu juda pirmyn ir atgal tarp veidrodžių, kurie suspaudžia elektronus, besiskverbiančius pro sienelės.

Tyrime dalyvavęs mokslininkas Peter Cristofolini pasakė, kad tokio surišimo rezultatas yra nauja dalelė, sudaryta iš šviesos ir medžiagos. Naujoji dalelė ir sugeba prasiskverbti pro puslaidininkinės medžiagos sienelės. Daugiau žr. nuorodoje ****.

PASLAUGOS DRĄSIAUSIEMS

Savo ruožtu psichologijos specialistai irgi dirba ir jau siūlo paslaugas, vadinamas regresine terapija**, kuomet meditacijos metu, galima iškeliauti į šį ir praeitus gyvenimus specialisto palydoje. Dėl ko galima keliauti?**

- norint gauti atsakymus apie pačius save, gyvenimo prasmę, savo uždavinius ir kt.;
- dirbti su savo trauminėmis patirtimis (problemomis, kurios trukdo kokybiškai gyventi);
- rasti savo gyvenimo kelią ir kryptį;
- išsiaiškinti savo talentus;
- suprasti nepageidaujamų gyvenimo dalykų priežastis;
- išsiaiškinti žmonių elgesio priežastis;
- surasti problemų ir sunkumų šaltinį;
- harmonizuoti asmeninius santykius;
- išsigydyti trauminės patirtis;
- suprasti, kokie skirtumai yra vyro ir moters įsikūnijime;
- sužinoti, ką mato siela savo mirties momentu;
- sužinoti, kaip siela įsikūnija į žmogaus kūną;
- sužinoti apie savo Sielų grupę;
- susipažinti su savo angelais sargais;
- patirti Sielų pasaulio meilę, ramybę ir harmoniją ir kt.

Atminkite, kad nepatartina eiti į tokius tyrimus be meditacinio pasirengimo ir be specialių žinių.

.....

*<https://ve.lt/naujienos/visuomene/psichologija/komos-busena-jau-ten-ar-vis-dar-cia>

**<http://www.technologijos.lt/>

*** www.bernardinai.lt/2012-04-10-kvantinis-tuneliavimas-valdomas-sviesa/

**** www.sieloskelias.lt/lt/regresine-terapija Tai ne reklama, o tik galimybė papsidomėti šia unikalia terapijos forma. Ne visiems ji taikoma ir ne visiems reikalinga.